

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. An reuelatio diuina, vt sit formale obiectum fidei, debeat esse obscura & ineuidens.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

tale obiectum; 1. quo iudicat tale obiectum prudentes & cum maxima ratione credi posse; 2. quo iudicat illud esse infalibiler verum ob diuinam reuelationem, & sic firmissimè ac indubitanter credi debere; ex quibus primum est naturale, nec pertinet propriè ad rationem Fidei; secundum verò, est verus ac proprius Fidei supernaturalis actus, soli veritati diuinæ reuelanti innixus.

SECTIO II.

An reuelatio diuina, vt sit formale obiectum Fidei, debeat esse obscura & ineuidens.

DVobis modis potest diuina reuelatio esse obscura seu ineuidens: 1. ex parte rei reuelatæ; quando ipsa non repræsentatur per reuelationem euidenter intellectui: 2. ex parte Dei reuelantis; quando non constat euidenter ipsam reuelationem esse à Deo. Est ergo questio, an utroque modo reuelatio debeat esse obscura: pro cuius resolutione

Dicendum 1. reuelationem diuinam, quatenus est obiectum formale Fidei, debere esse obscuram & ineuidentem ex parte rei reuelatæ.

Probatur 1. ex Apostolo ad Hebr. 11. *Fides est argumentum non apparentium*, & epist. 1. ad Corinth. cap. 13. loquens de cognitione, quam nunc habemus per Fidem, & comparans illam cum visione beatifica; *Videmus*, inquit, *nunc per speculum in enigmate: tunc autem facie ad faciem.*

Probatur 2. ex S. Aug. tract. 4. in Ioann. *Quid est Fides, nisi credere, quod non vides;* & S. Chrysost. hom. 22. in epist. ad Heb. *Fides est aspectus eorum, quæ non sunt manifesta.*

Probatur 3. ex eo, quod experientiâ ipsâ constat, nos nullam euidentiam propriè dictam habere de mysterijs, quæ per Fidem credimus; & si aliqua sit ipsius Fidei veritas, quam euidenter agnoscamus, prout ita cognoscitur, ad fidem non pertinet, sed ad aliquod aliud genus cognitionis.

Est obseruandum huius assertionis veritatem talem esse, vt illius oppositum inter Manichæorum hæreses recensuerit S. August. lib. de utilitate credendi cap. 1. vbi ait illos existimasse, vanâ superstitione teneri Christianos in eo, quod Fides illis imperaret ante rationem; & hanc fuisse inter Manichæos & catholicos differentiam; quod catholici crederent, vt cognoscerent; Manichæi autem prius vellent cognoscere, vt postea, si liberet, crederent.

Obijcies hæc Christi verba Ioana. 20. *Quia vidisti me Thomas, credidisti;* ex quibus inferitur S. Thomam prius vidisse, ac proinde euidenciam habuisse; & postea credidisse. Responderetur cum S. Gregorio hom. 26. in Euang. S. Thomam aliud vidisse, aliud credidisse: vidisse scilicet Christi humanitatem, credidisse diuinitatem; proindeque euidenciam eius, quod credidit non habuisse.

Dicendum 2. ad perfectam rationem Fidei necessarium esse, vt reuelatio diuina sit etiam obscura & inuidentis ex parte reuelantis. Probatum ex ijs omnibus sacra Scriptura & SS. Patrum autoritatibus, quibus supra offensum est, reuelationem diuinam obscuram esse debere ex parte rei reuelatæ; quia quidquid cognoscitur euidenter à Deo esse reuelatum, eo ipso quo vt tale cognoscitur, cessat esse obscurum; sed fit aliquo modo euidentis intellectui propter infallibilitatem Dei reuelantis.

Quod quamuis verum sit, probabilis tamen est illorum sententia, qui existimant Fidem posse subsistere cum euidencia ex parte Dei reuelantis; sed semper verum est, Fidem cum tali euidencia fore in ratione fidei longe imperfectiorem illâ, in cuius assensu nulla prorsus reperitur euidencia, imo maxima obscuritas tam ex parte rei reuelatæ, quam ex parte Dei reuelantis.

Ex dictis aliquot consectaria colligi possunt: 1. est, objectum fidei non posse proprie cognosci sensibus; vnde S. Greg. hom. 26. in Euang. *Fides, inquit, illarum rerum est, que apparere non possunt; que enim apparent, iam fidem non habent.*

Secundum est, nihil proprie loquendo sciri posse per fidem.

dem, sed tantum credi; licet diuersis medijs eiusdem veritatis duplex notitia in eodem intellectu possit reperiri; vna obscura per fidem; altera euidens per demonstrationem scientificam, quo pacto v. g. & credimus & scimus esse vnum Deum; credimus, quia scriptura credendum proponit; scimus, quia naturali ratione demonstrari potest.

Tertium est, inter hæc duo media cognitionis hanc esse differentiam, quod cognitio per scientiam euidens sit; cognitio verò per fidem, quamuis obscura sit, certitudine tamen & infallibilitate antecelat; cum maximè certo & infallibili fundamento nitatur, nempe reuelatione & attestatione diuinâ: vnde S. Thomas 2. 2. q. 4. art. 3. ad 2. dicit hominem multo magis esse certiore de eo, quod audit à Deo, qui falli non potest; quam de eo, quod videt propriâ ratione, quæ falli potest.

SECTIO III.

An diuina reuelatio debeat esse publica vel priuata.

Notandum est reuelationem illam dici publicam, quæ Prophetis & Apostolis à Deo facta est pro tota Ecclesia, & per totum orbem publicata; priuatam verò, quæ alicui personæ priuatae fit.

Hoc prænotato, sensus quæstionis duplex esse potest: 1. An sufficiat reuelationem illam diuinam, quæ ad obiectum formale fidei pertinet, esse publicam & toti Ecclesiæ factam; an verò præterea priuata aliqua reuelatio, vnicuique credentium facta requiratur: 2. an, si daretur aliqua reuelatio priuata, illa sola sufficere possit ad formale obiectum fidei supernaturalis. Pro cuius duplicis quæstionis resolutione

Dicendum 1. publicam reuelationem sufficere ad rationem obiecti formalis fidei, eamque singulis sufficienter applicari per Euangelij prædicationem & Ecclesiæ auctoritatem; nec opus esse vllâ aliâ priuatâ. Hæc assertio de fi-